

че души-тъ на умрълы-тъ ся маяхъ при-гробове-тъ си, *) и отъ обычай-тъ който имахъ да посѣщавать гробове-тъ на умрълы-тъ си дагы кадятъ и да приносятъ жертвы за умило-стивеніе ужъ на Бога. Това суевѣріе и този обычай не могохъ да отхвърлятъ мнозина отъ тѣхъ и когато вече бѣхъ приели Христіанство-то.

Языческа-та идея за обоготвореніе на челоуѣцы отличны не бѣше съвсѣмъ искоренена и обычай-тъ да посѣщавать гробове-тъ имъ ся съхраняваше още между нѣкои отъ тѣхъ и прѣзъ вѣре-то на гоненіе-то на христіаны-тъ, когато на всякъдѣ ся проливаше кръвъ-та на вѣрующы-тъ въ Христа и толкозь мученици ся отличихъ за доблесть въ страданія-та си. Но при всичко това има свидѣтельства които показватъ че до третій вѣкъ Христіани-тъ не сѣ ся молили на святцы-тъ тѣй както сега имъ ся молятъ нѣкои. Отъ начало още тѣ посѣщавали както и отнапрѣдъ гробове-тъ на умрълы-тъ си, послѣ прибирали хвърлены-тъ тѣла на мученицы-тъ, погребвали ги, събирали ся при гробове-тъ имъ, рассказвали за страданія-та имъ, поучавали ся и насърчали ся отъ тѣхны-тъ подвизы и примѣрный имъ животъ, и молили ся Богу да ги утвърди въ вѣржъ тѣ, а не ся моляли на святыи-тъ, нито имъ ся кланяли. Но полека лека до въ четвъртый и петый вѣкъ тѣ измѣнихъ този набоженъ обычай на обрядъ

*) “Vulgus existimat, mortuorum animas circa tumulos aberrare.” Giesler Vol. I p. 283.